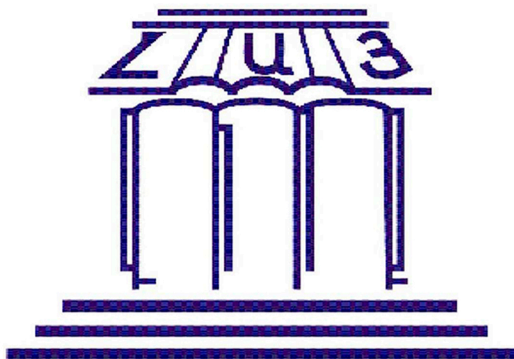

Հայկական գիտահետազոտական հանգույց Armenian Research & Academic Repository

Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Մտեղծագործական համայնքներ
ոչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

**This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial
3.0 Unported (CC BY-NC 3.0) license.**

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով
ձևափոխել կամ օգտագործել առկա նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

• ՅԵՐԻՏԳՐՈՂՆԵՐԻ ՍԵՐԻԱ •

ԳՈՒՐԳԵՆ ՄԱՍԼՈՎ

ԿԱՐՄԻՐ ԼԱՉԱԿՆԵՐ

• ՊԵՏԳՐԱՏ •

- 609 -

1.1 NOV 2017

№ 1

ՅԵՐԻՏԳՐՈՂՆԵՐԻ ՍԵՐԻԱ

№ 1

ԳՈՒՐԳԵՆ ՄԱՍԼՈՎ

ԿԱՐՄԻՐ ԼԱԶԱԿՆԵՐ

ԲԱՆԱՍՏԵԼԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ՄԵՏՆՈՍ

1932

ՅԵՐԵՎԱՆ

- ԲՈՑ -

I ԿԱՐՄԻՐ ԼԱԶԱԿՆԵՐ

Շչակն ե կանչում բարձրաձայն ու վես :
 Գոչ ծի յեն գնում ուրախ, ժպտերես ,
 Սրնը սարից իր քիթն ե հանում
 Շչակն ե կանչում բարձրաձայն ու վես :

Գնում են նրանք քայլերով վստահ ,
 Գլխներին կապած լաչակներ կարմիր ,
 Թովիչ աչքերում , վճիտ ու հստակ ,
 Թվում ե անուշ խնդուլթուն կա մի :

Ինձ հետ միասին աշխատում ե նա ,
 Մյն ինքն փոքրիկ , չքնաղ , շիկահեր ,
 Դառնում ե գործից իրիկունն անահ ,
 Ժպտում են վերից յերբ անթիւ ջահեր :

Նա յիւ ե կապում իր գլխին լաչակ
 Յեւ մեջքին բարակ կարմիր մի գոտի ,
 Յերբ առավոտյան չչակը ճչա
 Կրնի ուրախ ճամբան զավոդի . . .

Գինու , կոնյակի շշերի վրա
 Թղթեր ենք խմում թե նա ե թե յես .
 — Ո՛վ շատ կխփի , — հարցնում եմ նրան ,
 Նայում ե նա ինձ ուրախ , ժպտերես :

11-26/109/1

Պատվեր 2085 Գլ. 3531 (Բ) Հր. 2252 Տինրած 3000

Հանձնված ե արտադրության 16-ին Հունիսի 32 թ.
 Ստորագրված ե տպագրելու 2-ին Ոգոստոսի 32 թ.

Մեզանից հեռու բանում ե ահա
Այլ լազակների մի խումբ անանուն,
Ձեռքներին փոքրիկ մխոցներ պահած
Նեխնք չչերից խցան են հանում:

Իմ անուշ ջուլբե'ր, կարմիր լազակներ,
Գործում եք առույգ, աշխույժ, յեռանդուն,
Մինչև վոր փլաբթ կանչեն չչակներ
Ու վերադառնանք գործարանից տուն:

Նորից առավոտ ու նորից խնդուն
Ճշում ե հեռվից-հեռու մի չչակ,
Աշխատանքներով քաղաքն ե թնդում,
Գնում են ջուլբերն իմ կարմրալազակ:

1931 թ.,

2 ՄԻ ՓՈՔՐԻԿ ԱՂԶԿԱ

Դու բացվում ես հիմա իմ դիմաց,
Կարկաչուն ես, վորպես մի վանագ.
Դեղ չողում ե մի նոր յուսաբաց
Այն, ինչ լա'վ ե քեզ պես մանկանալ:

Առավոտն ե փռել քո առաջ
Ի բույրերը վառման ու վարդե,
Դու աղջիկ, դո'ւ խնդուն մի կարկաչ,
Սրտում քո դարուն ե արդեն:

Թո՛ղ դառնան ձեռները քո տոկուն,
Աչքերը քո լադուր ու փայլող,
Միշտ լինի մանկական քո հոգում
Գարունն այս հրահոտ, արեչող:

Դու հիմա դեռ անհոգ ես այնպես՝
Նման քո խաղալիք «աղջկան»,
Աչքերում քո նստել ե կարծես
Մեղմություն մի լուսե ու պարզկա:

Յերբ հետո մեծանաս դու արդեն
Ու ողնես քո յերկրին միշտ աճող,
Աշխատի'ր ու տոկա՛ ժպտադեմ,
Կանալի պես կապույտ կարկաչով:

Դո՛ւ աղջիկ, դո՛ւ վտրրիկ ու խոտուն,
Լուսավառ խնդությամբ միշտ արբած,
Քո դիմաց կանաչներն են հոսում
Ու յերգերն ե աճում սրտաբաց:

1920 թ.

3 ՀԱՆԴԻՊՈՒՄ

Աչքերը հառած լուսեղեն հեռուն
Մեր ալտոն անցավ արտերի մոտով,
Ուր ցորեններն են քնքույշ յերերում,
Հասկերը ժպտում անապի կարոտով:

Մի վաչրիյան աիրեց չոխդ ու սոսկում,
Արեւ յելավ ու ժպտաց կրկին,
Հնու աբսերում—դեղին ու վոսկուն
Նա թափից անուշ տաքնապ ու գրգիռ:

Յերբ անցանք քաղված ձեր արտի մոտով՝
Յես տեսա խուրճեր դեղին ցորենի,
Դու մեղ նայեցիր ծանոթ ժպտով,
Աչքերիդ՝ մութը հեռու ձորերի:

Հետո նստեցիր դեզի շվաքում
Ու դարձար կարճես ափսյի խոշոր,
Արտում մի աղջիկ հասկեր հավաքում,
Նա ուներ կապած կարմիր գլխաշոր:

Մեր ալտոն անցավ թափով սրնթաց
Ու յերբ կարոտով յես հետ նայեցի,—
Տեսա քեզ կրկին դեզի մոտ նստած,
Զգիտեմ ինչո՞ւ ինձ հմայեցիր:—

Թշուղ թե մի պահ քամին ե տուրում,
Ուղում ե կարծես հեռանա, վախճի,
Իսկ այնտեղ, հեռուն, կապույտ լազուրում
Ժպտում եր մի չեկ, անծանոթ աղջիկ:

1929 թ.

4 Դ Ո Ն

Վողջո՛յն ձեզ, Դոնի կապույտ ալիքներ,
Յեւ ձեզ, դեռապի բարդիներ դալար,
Սիրտս ձեր անուշ խնդությամբ լիքն ե
Ու ձեր խղճուն ե լսում միալար:

Ջրի յերեսով լողում են առաջ
Նավերը՝ յերկրիս հյուսիսով լեցուն.
Դո՛ն իմ սիրելի, Դո՛ն իմ կապույտած,
Ի՞նչ ես մոլեգնած սպիտակ ծեծում:

Ձեա զգո՞ւմ ուժը մեր բաղկի,
Վոր ալիքների քո թափն ե սանձել.—
Ընթացքդ մեղմիր, հետ ընկիր վաղժից
Ու տուր իմ յերկրին բյուրաբյուր դանձեր:

Արեւ վերից լույսեր կնետի,
Կիրճի յերաճ ափերդ հուզել,
Անուշ կարոտով կխաչա՞ս, դե՛տ իմ,
Ու սիրտս կդգա քո թովքը լուսե:

Վողջո՞ւյն ձեզ, Դոնի կապույտ ալիքներ,
Յեւ ձեզ դեռապի բարդիներ դալար,
Սիրտս ձեր անուշ խնդությամբ լիքն ե
Ու ձեր խղճունն ե լսում միալար:

1931 թ.

5 ՎԵՐՇՈՒՇ

... անցյալի հուշերը դառնորեն խոցեն
Յե. Զարեմ

Այն արտերում, յերբ վոր ձյունը կհալչի
Ու կերևան վոսկենայածառ գարիններ,
Կսլայքարի արդյո՞ք մեզ հետ մի աղջիկ,
Կսլայքարի արդյո՞ք մեզ հետ Կարինեն:

Անցան որեր ու տարիներ, ա՛խ, չկան
Այն վարսերը թավամտ ու աչքան չեկ, —
Զեմ մոռանա այն սեւաչյա աղջկան,
Զեմ մոռանա, չեմ մոռանա յես յերբեք:

Նա հազել էր ղենվորական մի շինել
Ու ձեռներում, իր ձեռներում հրացան.
Կրակում էր մեզ հետ մեկտեղ աներեր,
Կրակում էր, կրակում էր լռաձայն:

Վողեւորող շարժումներով իր պես-պես,
Դաշտներով՝ գետակի պես կարկաչո՞ւն,
Նա ընկալ ցած-վերքը բացված վարդի պես,
Այն արտի մոտ, այն հեռավոր կանաչում:

Ծաղիկները դարձան կարմիր մի մորի
Ու արյունով, քո արյունով, Կարինեն՝

Մեր սլայքարի, հաղթանակի այն ուրիշ
Անցան որեր, յերկաթավոր տարիներ:

Անցան որեր, յերկաթավոր տարիներ
Ու մարդկային բյուր հուշերից վորպես մահ,
Մոխրացել ես, քաղցր քույր իմ, Կարինեն,
Մոխրացել ես, մոխրացել ես դու հիմա:

Դժգո՛ւնել ե քո պատկերը իմ սրտում —
Ո՛ր, ապրում ե, նա ապրում ե ու դեռ կա,
Լուսապայծառ ժպտաներով անտրտում,
Յերադանուշ կարոտներով արեւիս:

Ու լուսավոր վերհուշերում իմ կյանքի,
Իմ յերգերում, վորպես քան տարեկան,
Դու միշտ վապրես, դու միշտ կապրես, ի՛մ
անգին,

Դու միշտ կապրես, իմ հեռավոր բարեկամ
1930 թ.

6 ԼԻՐԻԿԱ

Անլիներ, անլիներ յերկաթե,
Ու փոկեր բյուրավոր, հարաշարժ
Գործում են ու մանում նրբին թեւ
Ու ախտեղ յերկաթն ե յերգում վարժ:

Սիրում եմ ժխորն այս խիտ գյուրող,
Իլիկներն այս աշնքան դրամիւն,
Իմ յերկրի որերում լուսաշող
Աշխատանքն ե դառել հմայիւն:

Սիրում եմ կերպարանքդ աշխատող,
Աչքերդ հրախայլ, լուսեղեն,
ձեռներդ մշտաշարժ ու անդող,
Մատներդ կոշտացած ու հողե:

Խնդասիրտ շարժումից քո թեթև
Վազում ե մաքորը միշտ ուրախ,
Գործում ես կտորներ բազմաթեւ
Ու արեն ե հյուսում գունախաղ:

1920 թ.

7 ՊՈԵՏԱԿԱՆ

Մենք կրկին, ընկե՛ր, յերգեր ենք գրում
Մեր հողու անդուլ մաքառման մասին,
Արեն ե վերից անդուլժ հուրհուրում
Ու տարիներն են փոխվում յերազի:

Արեն ե բուրում, վորպես հուր-նարինջ,
Հողերը նման վոսկեղոծ հատկի.
Մեր հողին, ընկե՛ր, լուսավոր ու ջինջ,
Թող հետ չմնա որերի վաղքից:

Թող հետ չմնա ու ժանդ չչողի,
Զառնա յերբեք խավարին գերի,
Խնդուլ պայքարում կովերնք մեր հողին,
Վոր չարձառանքի ոտար յերգերի:—

Զ'սփենք կյանքում մեր նալը քարին,
Զ'ող'ենք քամին մեր սիրտը շոյե,
Պարծառ աչքերով նայենք աշխարհին
Ու լինենք մարտիկ, ու լինենք պոետ:

1930 թ.

8 ՀԱՍՈՒՆԱՑՈՒՄ

Յեւալ արեւը լուսապուրպուր,
Շողքը դեցեց բարձր սաբին,
Դաշտերում բացվեց անուշաբույր
Առավոտը վառ, խորհրդային:

Սուլեց չչակ մի քաղցրահնչյուն
Ու հետո ել այլ չչակներ,
Դարձան անխիներ այնքա՛ն չրջան,
Փոկեր հարաշարժ, պտուտակներ:

Յեւալ նժույզ մի վարմրակտրմիր,
Վողջունեց շունչը նորեկ դարնան,
Ու կարկաչեցին դետերն անծիր,
Լեռները դարձան թավչանման:

Որերը բերին նոր խնդություն
Ու հասան որեր՝ նման վարդի,—
Իմ սրտումն ել ե հիմա հորդում
Առույզ արյունը տղամարդի:

Յեւլ ինձ թվում են այնքա՛ն նրբին
Վարսերը դեղին այն աղջկա,
Վորի կրծքին կա հուրհրուն «ԿիՄ»,
Աչքերում ծիծաղ մի արեւ կա:

Հասուն, հասուն եմ դարձել արդեն
Ու հողիս յետանդ ե կուտակում,
Իսկ կարմիր արիւին ծիծաղաղեմ
Վերեւից իր բույրն ե ներարկում:

9 ՇԻՐԱԿԻ ԴԱՇՏԵՐՈՒՄ

Գնացքն ե փնջում, գնացքն ե թռչում
Ու դուրս եմ նայում պատուհանից բաց,
Հուլը մանեկան պես անուշ քչքչում,
Տալիս ե դեմքիս համբույրները թաց:

Խաղաղ գիշերին, լուսնկա ու սլաք
Դաշտերն են փռվել ժայռավանդի պես,
Մոտիկ մի արտում կանգնել ե մի հարս
Ու շեկ մի աղջիկ ժպտուն, լուսերես:

Նայում են նրանք. գնացքի թափից
Թփերն են դողում, խոտերը խշշում,
Հեռու լազուրում աստղերը անբիծ
Սուզվում են մեկ-մեկ կապույտ մշուշում:

Իմ խաղաղ դաշտե՛ր, իմ լուսե դաշտե՛ր
Ծնչում եք անուշ թարմությամբ արբած
Ձեր շեկ հասկերին ամառը հաշտ եր
Ու հոգն եր տալիս համբույրները թաց:

Կիզվել եք դարեր արևի ներքո՝
Մնալով խոսկան, չոր ու անբերրի,—
Այդ Զուրն ե դալիս՝ լուսեղեն յերդով
Կյանք տալու ձեր չոր, ձեր չոր թմբին:

Անթիլ կանաչներ դաշտերն են ցանցել,
Անուշ կարկաչով յերկիրն ե շնչում,
Հո՛ղ իմ, տալիս ես բյուրաբյուր գանձեր
Ու քո ափերով գնացք ե թռչում:

1930 թ.

11-2611094

10 ԱՅՐԻՆԵՐ

Այրիներ են նրանք, այրիներ են նրանք,
Ու ապրում են ահա աշխարհում այս կարմիր,
Նրանց համար կյանքը ունի ուրիշ հմայք
Յեւ աչքերում նրանց այլ թովչություն կա մի:

Նրանք մայր են յեղեւ, նրանք յեղեւ են կին,
Ունեցել են անուշ կարտաներ ու կրքեր,
Ամուսիններն ընկան մեր նոր կյանքի շեմքին,
Յերբ աշխարհում զնգաց դարձնել վառ հրկեզ:

Այրիներն այդ հիմա պայքարում են անահ,
Մեզ հետ կյանք են կռում ու ողնում են յերկրին,
Ու տեսնում են՝ աճում ու բարձրանում ե նա՛,
Վոր այս յերկրում մի որ պիտ խնդությամբ բերկրի:

Այրիներ են նրանք, այրիներ են նրանք
Ու ապրում են ահա աշխարհում այս կարմիր,
Նրանց համար ներկան ունի ուրիշ հմայք
Յեւ աչքերում նրանց այլ խնդություն կա մի:

1930 թ.

11 ՄԱՆԿՈՒԹՅՈՒՆ ԻՄ

Մանկություն իմ, մանկություն, բացվում ես իմ դեմ՝
Դառնաթախիժ, դառնաթույն ու աշնան պես թեն.
Ո, թողել ես իմ սրտում դու այնքա՛ն վերքեր,
Վոր չգիտեմ քեզ տրտո՞ւմ, թե ուրա՞խ յերգեմ:
Յես հիշում եմ մի մանուկ՝ աչքերը շուշան
Ու աչքերում իր տամուկ խնդության նշան,
Սրտում արևն եր հրե իր բույր բարդել
Ու խնդություն եր դրել ու արնոտ վարդեր:
Հնձվորին հաց եր տանում, վորպես անհող ձի,
Յերբ ալ արևն եր հանում բաշը պղնձի:
Իսկ հետո ջուր եր ծախում, ծխախոտ, ի՛րիս,
Փողոցում վեգ եր խաղում... նա ի՞նչպես ուրի
Որեղն այն թեն, վոր անցան ու չկան հիմա,
Վորպես անցած ծխածան, ծխածանի մա՛հ:
Մարեններին այն դժվար, արնոտ ու լուսե,
Այն որերին մենք տվինք թովչություն ու սեր.
Դարձավ անիվը կյանքի ու տվեց մեզ վառ
Որեր անուշ ու անդին ու որեր պայծառ:
Բերին նրանք այդ մանկան խնդություն մի նոր,
Լցրին հողին իր այնքան խնդության դինով,
Յեւ որերի այս բոցում, վորպես մի բարդի,
Սիրտն իր սիրով ե ոծուն ու վառքով վարդի:

1931 թ.

12 ԳԱՐՈՒՆ

Գարուն ե, ջա՛ն, արեաշող,
Ժպտում են վառ հանդ ու արոտ,
Բյուր նժուշգներ յերկաթ բաշով
Հողն են դոփում այս առավոտ:

... Յերբ սարերից ձյունը հալչի
Գետը դառնա հորդ ու վարար,
Դաշտը կենես, սերած աղջիկ,
Իմ կոլխոզնի՛կ, իմ արտավա՛ր:

Հանդը կերթաս դու մութ լուսին
Ենթան սուսիկ ու ժպտերես,
Վոր ջրով լի սափորն ուսիդ
Կշորորաս յեղնիկի պես:

Ո՛ր, առավոտ կոլխոզական
Մաքառումի, կյանքի, ուժի,
Թող քո շնչով կրկին անդամ
Յերգս հնչի աշխույժ ու ժիր:

Գարուն ե, ջա՛ն, արեաշող,
Ժպտում են վառ հանդ ու արոտ,
Բյուր նժուշգներ յերկար բաշով
Հողն են դոփում այս առավոտ:

1931 թ.

13 ՅԵՐԳ ԿԱՌՈՒՑՄԱՆ

Շարի՛ր, ընկե՛ր, շարի՛ր քարը քարի վրա,
Շարը շարի վրա,—ձգիր փողոց ու տուն,
Թող արևը վերից քեզ պաշտառ հուրհրա
Ու շենքերդ յեղնեն հայացքներով խնդուն:

Դու կառուցիր, ընկե՛ր, նոր աղյուսներ շարի՛ր,
Թող կառուցման փուլին քո մաղերին ձյունե,
Թող յերկինքը ժպտա քո ամեն մի շարին
Ու սլանա շենքդ լազուր բարձրություններ:

Շարի՛ր, ընկե՛ր, շարի՛ր, բյուր բաղուկներ ահա
Աշխատում են անկանդ առափուտից—գիշեր,
Հայացքներում իրենց խնդություններ պահած
Յեվ կրճքներին փայլուն հաղթանակի նիշեր:

Յերբ արևը ժպտա քեզ շենքերի ուսից
Ու ժարմինդ կիզե, ասեղներով իր տաք,—
Դու բարձրացիր, ընկե՛ր, նոր աղյուսներ ուսիդ,
Ու ճակատիդ հոսող քրտինք վտակ—վտակ:

Յեվ իմացի՛ր, ընկե՛ր, այդ քարերի տակից,
Աղյուսներից կարմիր, վոր շարում ես հիմա,
Նոր աշխարհն է յեղնում հայացքներով հակինթ,
Նոր աշխարհն է յեղնում հին աշխարհի դիմաց:

Շարի՛ր, շարի՛ր, շարի՛ր, ժամանակը թանգ է,
Կառուցելով միայն մենք կհասնենք նրանց,
Ովքեր պիտի բերեն զրահապատ տանկեր
Սովետական կարմիր մեր աշխարհի վրա:

Ովքեր պիտի բերեն թնդանոթ, գնդացի,
Վոր անուռը, դործը մեր աշխարհից ջնջեն,
Ովքեր պիտի յենեն լուրթ ծովերի բացից,
Յերբ մարտական հուժկու չեփորները հնչեն:

Մաքրի՛ր սլինը քո, իմ կառուցող ընկե՛ր,
Մկաններդ լարի՛ր աշխատանքում համառ:
Քո ուսերին կրանքի ծանրությունն է ընկել.
Դու մաքառում ես մեծ յերջանկության համար:

Շարի՛ր, շարի՛ր, շարի՛ր քարը քարի վրա,
Շարը՝ շարի վրա թող բարձրանա շենքը.
Թող արևը վերից քեզ պաշտառ հուրհրա,
Յերբ բարձրացնում ես դու քո յերկրի վերելքը:

1931 թ.

14 ԻՍ ՅԵՐԿՐԻՆ

Յերկիր—կապույտ մի կանաչ,
Յերկիր—անուշ ու անդին,
Կուգեմ քեզ պես մանկանալ,
Սիրտս տալ քո գգվանքին:

Կուգեմ չնչեւ յես անվերջ
Բույրդ մաքուր ու հստակ,
Քո մայրական դրկիլ մեջ
Իմ հարազատ գյուղաստան...

Արդեն յերկաթն է շաչում
Կրծքիդ, յերկի՛ր իմ անդին
Ջրանցքներն են կարկաչում
Ու խնդությունը կյանքի:

Փոխվում ես դու ամեն ժամ,
Ամեն վայրկյան, ամեն որ,
Յերկիր—բացված մի շուշան,
Քեզ խնդությունն նորանոր:

Հազար մկան ես լարել,
Հազար կարոտ, խինդ ու սեր.
Մենք շատ ենք քեզ քնարել,
Յերկիր իմ նոր ու լուսն:

Մենք յերգել ենք խինդ ու սեր,
Հրաշքները մեծ դարի,
Բայց յերգով ո՞ւմ ենք հուլել,
Ո՞ւմ ենք մղել պայքարի:

Թող մեր յերգերը հնչեն
Քո հույզերով, քո հրով,
Արտերին ուժ ներշնչեն,
Ձեռներին թափ ու գրոհ:

15 ՅԵՐԳ ՏԱՏԻՍ ՍԱՍԻՆ

Մեր բաղում կան շատ վարդեր
Բարդինեք հսկա, վերձիդ,
Սիրում ե տառս իմ նստել
Ծառի տակ մանել իրիկ:

Պառավ կատուն իր մոռան
Ննջում ե գոգում հանգիստ,
Տառս սիրում ե նրան,
Սիրում ավելի, քան ինձ:

Իսկ յերբ դիչեր ե իջնում,
Վառվում ե լամպը կրկին,—
Պահվում ե նա մի քնջում
Ու խաչ ե հանում դեմքին:

Գրում ե քույրս ահա
Ձեռքով իր վարժ ու արագ,
Փայլում փողկապը նրա
Շողում ե լույսի առաջ:

Կարդում ե մեր հարս Մարոն
Ու ժպտում պարզ, սրտաբաց,
Տառս գլխի շարժումով
Անիծում ե միշտ նրանց:

— Կուզես հայհոյիլը դու մեզ,
կամ խղուր, անիծիլը դու,—
կամա, տատիկ, լոկ քեզ—
Մի աղոթք ու մի կատու:

1929 թ.

16 ՔՆԱՐԱԿԱՆ

Գարնան արևի ջերմին չնչից
Հաղար յերակ ե անդուլ զարկում,—
Թող ձայնդ, քույր իմ, քաղցր հնչի,
Արևը բույր ե քեզ ներարկում:

Հենց ա՛յդ ե, ա՛յդ ե սիրտս հուզում,
Հենց ա՛յդ քո սերն ե սիրտս ընկել,—
Ձեմ կարող զսպել սրտիս լեզուն,
Իմ լա՛վ բարեկամ, իմ լա՛վ ընկեր:

Կրկին բուրում են անթիվ վարդեր
Ու ծաղիկներն են ժպտում կրկին,—
Գարո՛ւն, սրտում իմ խինդ ես բարդել
Ու բորբոքել ես աշխուժ գրգռել:

Հենց դրանի՛ց ե սիրտս ուռչում,
Հենց դրանի՛ց ե, անուշ Նվարդ,
Վոր կարոտով ե նա միշտ չնչում
Միշտ քեզ նման ու քեզ պես զվարթ:

Դու պարզ աղջիկ ես ու սրտաբաց
Յեւ հասարակ ես այնքա՛ն, այնքա՛ն,
Այդ պարզութունո՛վ եմ յես արթած
Ու շարժումներով ընկերական:

Յեւ վիսակներն այն քո ել չկան,
Վոր սանրում եյիր դու ամեն ուր,
Այժմ նման ես մի աղջկա,
Վոր քանի գնում դառնում ե նոր:

Հենց արդեն, այդ են, ա'յդ են սառած
Քո շարժումները պարզ ու արձակ,
Յեւ քո աչքերը կապտալաղուր,
Յեւ քո մաղերը վոսկեարցակ...

Բյուր գարուններ են յեկել, անցել,
Մենք մեծացել ենք,—ահա նորից
Արևն է թափում անհուն դանձեր
Ու խնդություններ վոսկեորիկ:

Այդ մե'նք ենք, մե'նք ենք հրում առաջ
Այս առորդան մեծ ու փառավոր.
— Վողջո'ւյն քեզ, գարուն բազմաշառաչ:
— Վողջո'ւյն քեզ, խնդուն իմ առաջնորդ:

1930 թ.

17 ԾՈՎԻ ՅԵՐԳԸ

Ծովի կապտածպիտ հարթությունով ահա
Բյուր նավերն են լողում դեպի հեռու ափեր
Ու արևը վերից, վորպես հսկա վահան,
Անծաքրածիր, անափ խնդություն է թափել:

Յես սիրում եմ անհուն թովչությունը ծովի,
Հավերժաշարս դարձած ալիքները այն վես,
Վոր յեկնում են, ածում ղեկյուղաթե հովից
Յեւ կազմում են անուշ ու վիթխարի հանդես:

— Ծով իմ կապտածպիտ, անեղրական ու վեհ,
Բացվել ե սիրան իմ վառ ալիքներիդ յերգից.—
Տո'ւր ինձ թափ ու կորով ու մարտական թևեր,
Վոր չթողնեմ խինդդ վոխի արնոտ վերքի:

Մի ուր մեր դեմ կենի այն մոռութը դեղին
Ու ծովերից կզա ժանիքները սրած,
Կզա, վոր մեր թափը, մեր պայքարը չեղի
Ու ջնջի մեր ձեռքով պատմությունը գրած:

Մաքրի'ր սվինը քո, մաքրի'ր սվինը քո,
Իմ սիրելի ընկեր,—այս ծովերի բացից
Իր նավերով ու իր թնդանոթով, տանկով
Այս քաղաքը կզա մի ուր անգլիացին...

Մաքրի՛ր սվինը քո ու միշտ զգաստ յեղիւ՝
Մինչ մարտական փողեր ու շեփորներ հնչեն,
Մենք չենք թողնի նրանց, մոռութենէն դեղին,
Վոր մեր ձեռքով քրած պատմութիւն ջնջեն:

Պոե՛տ, մինչև հիմա դու յերգեր ես գրել
Մեր պայքարի ու մեր հաղթանակի մասին,
Յեւ սրտահույզ ու վառ քո խոսքերով հրե,
Զինել ես միտքը մեր կարգերի դեմ զազիր:

Հեռ մի՛ մնա, ընկե՛ր, մեր որերի վաղըից,
Թող յերգերդ հիմա շեփորաձայն հնչեն,
Յերգեն յերգը նրա, այն շինարար բաղկի,
Վոր աշխարհում արդեն գիտե ազատ շնչել:

Թող յերգերդ, պոե՛տ, դառնան ցինկ ու յերկաթ,
Դառնան շեփոր մարտի ու պայքարի թևեր
Յեւ վողջունեն նրանց, վոր բեկում են ներկան
Իրենց դործով անդուլ, հերոսական ու վեհ:

1931 թ.

18 ԲԱՂԱՔԻ ՅԵՐԳԸ

26-ի հեղատակէն.

Ահա իմ դեմ կրկին բանվորական Բազուն
Փողոցներով իր մեծ ու շենքերով քարե,
Հազար լեզուներով կյանքն է աղաղակում
Ու շողում է վերից մի վիթխարի արե:

Բացվում է իմ առաջ անծայրածիր մի ծով,
Վոր փովում է մինչև անեղրական հեռուն,
Յեւ նալերն են նստում հաղարանուն պծով,
Ալիքներն են հոկա ահեղաձայն յիռում:

Առավոտյան կարույտ մառախուղի միջից
Յես տեսնում եմ ահա հորիզոններ անախ,
Ուր արեն է վերից շողում ջինջ ու վճիտ
Բորբոքելով գրգիռ, անորինակ տաղնապ:

Շչականներն են ահա անեղաձայն ճշում,
Ծխաններից կապույտ ծուխն է խոյանում վե՛ր,
Հազար սիրտ է հիմա աշխատանքով շնչում
Ու լցվում են կյանքով հաղարավոր թևեր:

—Վողջո՛ւյն, վողջո՛ւյն, Բազո՛ւլ, քաղաքների-քաղաք,
Վոր կրում ես քո մեջ հաղարավոր դանձեր,
Հիշատակներ անթիվ, չունդ բազմաղաղակ,
Ու մարտիկն էր, վորոնք պայքարով են անցել:

Յեւ անքերս հառած կապույտ մառախուղին
Յեւ տեսնում եմ նրանց՝ հերոսական ու վեհ.
— Մենք պայքարով անցանք մեր փառալուր ուղին
Ու հաղթական վոգով մաքառեցինք միշտ վեր:

Նահատակներ դարձանք մեմք վերելքի ցամաքին,
Յեւ հալարտ ենք, վոր մենք չընկանք անարձաղանք.
Հաղարների հույզով, խնդությունով անրիծ
Մենք ձգտեցինք դեպի չնաշխարհիկ մի կյանք:

Ո՛ր, զգում եմ, զգում, հասկանում եմ յես ձեզ,
Հաղթանակով անցած հերոսական զոհե՛ր
Ու սիրում եմ նայել կյանքին պայծառատես,
Վոր վառում է իմ մեջ հաղթանակի խոհեր:

Թվում է այն որից կարկաչել են դարեր,
Տարիներ են անցել արևալուր ու կեղ,
Ժամանակը բաղում մկաններ է լարել
Ու դառել է կյանքը աշխատանքի հանդես:

Հաղար լեզուներով առույթան է հուզում
Ու յերգում է Բագուն հերոսական ու վեհ,
Յեւ ունկնդիր դարձած յես նրա՛ն եմ լսում,
Վոր տալիս է մեզ թափ ու պայքարի թևեր:

Յեւ տեսնում եմ ձեռներ, վորոնք կառչած քարին
Ու յերկաթին, նալթին—աշխատանքով լուսե
Մաքառում են անդուլ, մաքառում են արի՝
Իրենց սրտում յեռանդ, ու խնդություն, ու սեր:

Այդ ձեռները ջլուտ բարձրանում են ահա՝
Ստեղծարար, տոկուն, բարմաբեղուն ձեռքեր...

Իսկ դու, պոե՛տ, անհուն խնդությունդ պահած
Պիտի յերգես փառքի, հաղթանակի յերգեր:

Իմաստուն է կյանքը և առույթան լեցուն
Հաղարների հույզով ու դանդերով հողի.
Ահա ծովն է կապույտ իր ափերը ծեծում
Ու արևն է խաղում վիշկաների կողին:

1930 թ. Բագու,

19 ԱՌԱՎՈՏ

Նորից ժպտում ե քեզ յերկինքը ջինջ, մաքուր,
 Նորից հիշում ես դու ապրած, անցած մի սեր.
 Իմ սիրելի ընկեր, իմ բարեկամ, իմ ջո՛ւյր,
 Թող դանակով յերգիս քո նուրբ սիրտը կիսեմ:

Ահա արևը բարկ նիզակվում ե հողին,
 Շեկ հասկերն ե խանձում ասեղներով կիլիչ.
 Խորհրդային յերկիր, այս յերգերը թող իմ
 Սրտիդ համար դառնան լոկ խնդության մի ճիշ:

Այնպես կուզեմ, այնպես քո վերելքը յերգել,
 Խորհրդային արև, բրոնզադեմ իմ ջո՛ւյր,
 Մաքառում են ահա հաղարավոր ձեռքեր,
 Վոր տան դեմքիդ հմայք ու խնդություն հողուդ:

Իմ քնարով կարմիր յես յերգում եմ ահա
 Նրանց մարտը հզոր, աշխատանքը համառ,
 Հայացքներում իրենց խնդություններ պահած
 Մարտնչում են նրանք լավ որերի համար:

Կառուցում են նրանք առավոտից-գիշեր,
 Շինում շենքեր հսկա, շինում փողոց, առաւ,
 Յեւ արևը վերից ասեղներով իր շեկ
 Անդթորեն նրանց մարմիններն ե վառում:

Յես ուղում եմ հիմա ամենի խոր շնչել
 Անուշ բույրը հստակ այս ջինջ առավոտի,
 Թող թարմությամբ նրա իմ յերգերը հնչեն
 Նրանց սրտին, մաքին հաղապատ ու մոտիկ:

Այնպե՛ս կուզեմ, այնպե՛ս իմ քնարով յերգել
 Աշխատանքը նրանց հերոսական, համառ,
 Յերբ հանել են նրանք հաղարավոր ձեռքը
 Չնաշխարհիկ մի կյանք կառուցելու համար:

Ո՛ր, բարձրացե՛ք, յերգե՛ր, իմ յերկրի սրտ լուսն,
 Յերբ ժպտում ե վերից յերկինքը ջինջ, մաքուր.
 Թող դանակը յերգիս քո բոլր սիրտը կիսե,
 Խորհրդային արև, բրոնզադեմ իմ ջո՛ւյր:

331 Բ.

20 ՄԱՆՈՒԿՆԵՐ

Ամեն առավոտ ուրախ, խնդասիրտ
ձչում են զվարթ մանուկները դռհ,
Կայտառ խմբերով նրանք միասին
Խաղում են ծեղից մինչև յերեկո:

Առույգ քայլերով աշխուժ ու վստահ
Վազում են նրանք, ճչում իրար դեմ
Յեւ նրանց վճիտ աչքերը հստակ
Ժպտում են, վերական նորաբաց վարդեր:

Նրանց տեսնելով տխրում եմ հաճախ.
Հիշում եմ՝ յես ե՛լ մանուկ եմ յեղեկ,
Բայց վո՛չ նրանց պես խաղասեր ու չար,
Բայց վո՛չ նրանց պես ջինջ ու լուսեղեն:

Իմ լա՛վ մանուկներ՛ր, ծեղից-յերեկո
Խաղում եք մեկտեղ ուրախ, խնդասիրտ,
Ժպտում են իմ դեմ ձեր աչքերը դռհ.
— Ի՛նչ լավ ե լինել ձեզ հետ միասին:

Ի՛նչ լա՛վ ե դառնալ ձեզ պես մի մանուկ.
(Ո՛ր, իմ մանկություն, յեղե՛կ ես միթե...)
Մանուկ, վոր միայն նորն ե իմանում,
Չունի հնի հետ կապող վո՛չ մի թել:

1931 թ.

21 ՍԻՐԵՐԳ

Դու սիրեցիր մի աղջիկ,
Իմ բարեկամ, իմ ընկե՛ր,
Նրա պայծառ ու վճիտ
Սերը քո սիրտն ե ընկե՛լ:

Նրա ցուրն աչքերի
Հուրը հողիդ ե կիզում,
Նորից դառնում ե գերի
Սիրտդ կրքին հրկիզուն:

Սիրտդ սիրով ե լեցուն,
Իմ բարեկամ, իմ ընկե՛ր,
Սերը քո սիրտն ե ծեծում,
Սերը քո սիրտն ե ընկե՛լ:

Մնա հավետ թող ցնծան
Սիրտդ, անգին իմ ընկե՛ր.
— Յե՛կ, իմ կարմիր հարսնացո՛ւ,
Սերդ իմ սիրտն ե ընկե՛լ:

1929 թ.

22 ՎԵՐՆՈՒՇ

Նորից վառ կարոտով այն որերն եմ հիշում,
Այն տարիներն անցած հերոսական, անդին,
Յերբ անցյալը կորով փողոցներն փողում.
Ու բարձրացան դեմքեր դործարանից, հանքից:

Մեր դնդերը կարմիր հաղթանակի կանչով
Յերբ Յերևան առան նոր խնդությամբ արբած,
Թնդանոթը նետեց իր վերջին ճիգը չոր
Ավետելով կյանքին պայծառ մի լուսարաց:

Յես վաղեցի փողոց փողջունելու նրանց,
Վորոնք պիտի տային կյանքին թոխչե ու թև,
Վորոնք ձևներն իրենց թնդանոթին դրած
Հաղթել էյին, անցել հաղարավոր խուֆեր:

Տեսա նրանց, տեսա փողոտ, արևատապ
Սվինները սուրսայր, հայացքները խնդուն,
Իմ հոգու դեմ բացվեց կյանքը լուսեղ, անախ
Յեվ ժպտալը դեմքին վերադարձա յես տուն:

Նոյեմբերի վերջն էր, աղաքացը կյանքի,
Վոր հաղթորեն փովեց, ձգվեց ամենուրեք,
— Փա՛ռք ձեզ, փա՛ռք ձեզ, ընկած մեր ընկերների ան—
անդին,

Ձեր անունը մենք չենք մոռանա յերբեք:

1929 թ. նոյեմբեր

23 ՄԱՅՐԵՐԸ

Աշխատում են դործարանում լուսադանդուր
Մի խումբ կանայք լաչակներով կարմրակարմիր,
Կարկաշում և նրանց ծիծաղն, ինչպես Ձանդուն,
Շրթունքներին նրանց պայծառ ժպիտ կա մի:

Նրանք մայր են, նրանք ըույր են, ընկեր ու կին,
Մոտենում են, քեզ հետ խոսում են կատակում,
Աշխատանքի խինդն փայլում նրանց դեմքին,
Ձերմ մայրական սերն և նրանց սիրտը թափում:

Իլիկների պտույտի հետ նրանց հոգում
Հորդանում և խնդությունը ալիք-ալիք,
Գործարանի սիրտն և այնպես թափով թոքում,
Յերբ դառնում են մեքենաներն աղմկալի:

Կարմրալաչակ այդ մայրերը... նրանց պայծառ
Շրթունքներին խինդն և ծաղկում աշխատանքի,
Սհա կտալը մաքրաթիւ, ահա ծալ-ծալ
Ձիթը գունեղ, չիթը պայծառ, վառ ու անդին:

Ճերմակաթև կտալի հետ նրանց սրտում
Ուռճանում և մայրադուրով մի զղացում,
Մանուկների նման պայծառ ու խլրտուն,
Նրանց հանդեպ իր թևերն և կյանքը բացում:

Անիվները աղմկում են.—հերթադուրս է.
Նոր մայրեր են դալիս դործի առույզ ու ժիւր,
Ո՛ր, քրտինքը նրանց դեմքը դեռ չի կոխել,
Զի սպառնել վոչ մի մասնիկ նրանց ուժից:

Ճակատներին մնացել է դեռ կնիքը
Հին ուրերի, խորշումները խորաքանդակ,
Սակայն սիրտը նրանց կյանքի խիղով լիքն է,
Վոր ծաղկում են խորհրդային արևի տակ:

Յեվ լուսակաթ ստինքներով նրանք այսօր
Կերակրում են մանկիկներին Հոկտեմբերի
Յեվ մաքառող բազուկներով իրենց հզոր
Թափ են տալիս հարվածային մեր տեմպերին:

Ո՛ր, այդ մայրերը պայծառաչք ու խնդասիրտ,
Մանկիկները նրանց վճիտ ու լուսեղեն,
Յե՛վ պարզամիտ, ե՛կ խաղասեր, ե՛կ անբասիր,—
Ո՛ր, նրանց պես վոչ մի մանուկ դեռ չի յեղել:

Աշխատում են դործարանում լուսադանդուր
Մի խումբ կանայք լազակներով կարմրակարմիր,
Կարկաչում է նրանց ծիծաղն, ինչպես Զանգուն,
Շրթունքներին նրանց պայծառ ժպիտ կա մի:

1931 թ.

24 ՈՒԹՆՅԱԿՆԵՐ

1.

Ինչքան յերկիրդ սիրես ու նրանով հիանաս,
Կապվես ամեն մի թելով նրա հողին ու հանքին,—
Այնքան կյանքը քեզ համար կդառնա թանկ ու անդին՝
Ինչքան յերկիրդ սիրես ու նրանով հիանաս:
Պիտի աշխարհը փոխես ու նրանց հետ միանաս,
Վորոնք նոր չունչ են տալիս դործարանին ու հանքին.
Ո՛ր, կլինի անսպասելի խնդուլթյունը քո կյանքի՝
Յեթե յերկիրդ սիրես ու նրանով հիանաս:

2.

Կնայես դու աշխարհին խնդաղեմ ու խնդասեր,
Խորհրդային սերմնացան, իմ բարեկամ, իմ ընկե՛ր.
Կբարձրանան դեռ ալստեղ ծինելույցներ յերկնախնդ
Կնայես դու աշխարհին խնդաղեմ ու խնդասիրտ:
Ո՛ր, այս կյանքում ամեն ինչ քեզ կթվա անբասիր
Խնդուլթյամբ այն, հրաթեթ, վոր նոր է սերդ ընկել.
Յերբ դառնա քույրը՝ մարտիկ, յերբ դառնա կինը՝
Կնայես դու աշխարհին խնդաղեմ ու խնդասիրտ:

Յերգել են, յերգում եմ յես եւ
Արտերիդ ծովերն անալիք,
Յերգերս վերելքիդ պես են,
Յերկի՛ր իմ, յերկրի գալի՛ք:

Բո ամեն, ամեն մի բոսկին
Մի քայլ ե ցանկալի կյանքին,
Ինչքա՛ն ե սիրտս տրոփել
Խնդությամբ այդ վառ ու անդին:

Յերգել են, յերգում եմ յես եւ
Յերկի՛ր իմ, վերելքը զո վես,
Տվել ես յերգերիս լուսե
Որերիդ խնդությունը կեդ:

Յես եւ եմ բացվում ու աճում
Նման ծո գաշտին ու հանքին,
Արել ես հազար նվաճում,
Յերկի՛ր իմ անուշ ու անդին:

Գեղջկուհի՛նե՛ր ժպտացող, արնակարմիր վարդի պես
Արնակարմիր վարդի պես, կակաչի պես նորաբաց,
Ահա ժպտում եք իմ դեմ և յես նորից ձեր մասին
Նոր յերգեր եմ հորինում ձեր խնդությամբ սրարբած:

Դուք աճել եք խավարից, հին որերի սևասև
Տառաղանքից, տանջանքից, վոր ձեր հողին եր բանտել.
Այդ ո՛վ, այդ ո՛վ ավեց ձեզ մաքի թուխքն այս վսեմ,
Ո՞վ դերության ժանդոտած ձեր շրթունքները քանդեց:

Ո՛ր, յես դիտեմ, վոր հիմա աշխատանքով ձեր անդուլ,
Ձեր խնդությամբ հրաթե՛ տալիս եք թափ ու թևեր
Մեր առօրյա պայքարին, կառուցումին յեռանդուն.
(Այդպես արտում ամեն հասկ ձեր քրտինքով ե թևել):

Գեղջկուհի՛նե՛ր ժպտացող, արնակարմիր վարդի պես
Կակաչի պես նորաբաց՝ լաչակներով ավվան,
Ամեն որ հանդ եք դնում և արեք ժպտերես
Վողջունում ե ձեզ սիրով ու կարոտով անսահման:

Արնալաչակ իմ ընձյուրեր, ձեր աչքերում, ձեր հողում
Լախությունն ե այս յերկրի—խնդությունը հորդառատ
Ո՛ր, դրանի՛ց ե ահա, վոր ձեր սիրտը բորբոքում,
Հրդեհում ե մայրական հուրը անշեջ ու առատ:

Գուք մեզ նոր թափ եք տալիս, նոր խորհուրդն ու
Յերբ ճակատով լայնաբաց դրոշում ենք միտախն,
Այնքան պայծառ են ժպտում մեր դեմ անտառ, դաշտ
ու հանդ,
Գեղջիկուհիներ խնդավառ, հրադեմ ու հրասիրտ:

Ո՛ր, յես գիտեմ, յես գիտեմ, վոք կլինենք միասին
Որերում բարկ-հողմաթիւ—մըրիկներում հեռակա,
Զեզ հետ մեկտեղ ու ձեզ հետ միակամ ու միասիրտ
Մինչև ժպտա աշխարհում լուսապայծառ ապագան:

Ո՛ր, այդ արեւը պայծառ, ո՛ր, այդ արեւը լուսե,
 Այդ մէ՛նք, այդ մէ՛նք ենք վառեւ, խորհրդային մեր
 յերկրում,
 Ահա ժպտում ե նազով նա յերկնքից փերուզե,
 Նրա հրո՛վ են հիմա և մեք սրտերը բերկրում:

27 ՈՒԹՐՅԱԿՆԵՐ ՔՐՈԶՍ

1.

Թող քեզնից, քո՛ւյր եմ, անպակաս լինի
Այս խնդությունը, այս քաղցր սերը.
Պայծառանում են քո վառ հույսերը,
Թող քեզնից, քո՛ւյր եմ, անպակաս լինի.
Նա խնդություն չե, այլ հուրհուր գինի,
Վոր թարմացնում ե քո թույլ ուսերը.
Այս խնդությունը, այս քաղցր սերը
Թող քեզնից, քո՛ւյր իմ, անպակաս լինի:

2.

Քո խնդությունը միշտ անսպառ ե,
Այդ խնդությամբ եմ յես հիմա խնդում,
Ինչքան աճում ու ամրանում ես դու՝
Քո խնդությունը միշտ անսպառ ե:
Հիմա քո սերը, կարոտը վառ ե,
Ո՛ր, դրանից ե իմ սիրտը թնդում,---
Ինչքան աճում ու ամրանում ես դու՝
Քո խնդությունը միշտ անսպառ ե:

28 ԲԱՄԲԱԿԻ ԴԱՇՏՈՒՄ

Ճերմակ բամբակի դաշտերի վրա
Յերկինքն ե թափել այսքա՛ն, այսքա՛ն ձյուն,
Յե՛վ ջուրաները վերից հուրհրան
Արեւի բույրն են անհաղուրդ ծծում:

Նայում են իրար ուրախ, ժպտերես,
Յերբ քամին մեղմիկ որոր ե ասում,
Լաչակներ կապած աղջիկների պես
Հայացքներ ունեն այնքան յերազուն:

Իմ յերկրի համար ջուրաներն այդ թափ
Ո՛ր, ինչե՛ր, ինչե՛ր, ո՛ր, ինչեր արժեն,
Վորպեսզի դառնան մաքրաթե կտավ
Դեռ պետք ե անթիվ անխիներ շարժել:

Ամեն որ ծեգին դողնոցներ կապած
Արտերն են դնում աղջիկներն ուրախ,
Նրանց պես խնդուն, պայծառ, սրտաբաց
Ժպտում ե վերից յերկնքի ջուրան:

Բանում են նրանք բամբակի արտում
Հորդելով շուրջը յերգ, ծիծաղ ու սեր,
Հայացքներ ունեն այնքա՛ն զվարթո՛ւն
Գուլաների պես այս թավ ու լուսե:

1931 թ.

29 ԿԱՌՈՒՑՈՒՄ

Թափել եմ արյուն, քրտինք
Այս հսկա շենքի համար,
Թող դառնա դործը խրթին
Ու մարտը հզոր, համառ:

Յես քանի՛, քանի՛ անգամ
Բարձրացել եմ վեր՝ ուսիս
Տուփի կտորներ, կամ քար,
Լարած մկաններ ու սիրտ:

Լցվել ե հոգիս խինդով
Այս հսկա շենքի համար,—
Կառուցման կրակ թինդով
Յերգում եմ հզոր, համառ:

1932 թ.

30 ԱՄԱՌՆԱՄՈՒՏ

Ամառնամուտ ե արդեն,
Ամառնամուտն ե բարդել
Իմ սրտում սեր ու կարոտ—
Ու խնդությամբ մի վարդե
ժպտում են հանդ ու արանք—
Խորհրդային առավոտ:

Կոլխոզական դաշտերին,
Կոլխոզական վաշտերին
Հազար ծիծաղ ու խնդում.
Ահա յելավ հաշտորեն
Արեն հազած ալ շորեր,
Խինդն ու ծիծաղն իր սրտում:

Ամառնամուտ իմ կյանքի,
Ամառնամուտ իմ անդին,
Դու իմ կարմիր հարսնացու.—
Դու լուսեղեն բերկրանքի,
Դու լուսեղեն հրճվանքի
Խինդով ե ոիրտս ցնծում:

1932 թ.

31 ՎԵՐԱԴԱՐՁԻ ՅԵՐԳ

Կանցնեն տարիներ յես կղաւնամ տուն՝
Սրտումս պահած նոր սեր, նոր արի,
Վերստին ուրախ, վերստին խնդուն
Կժպտան շենքերն այս տուֆաքարն:

Այս հսկա, այս մեծ վորմերի ուսից
Վորմնադիրն ուրախ իր յերգը կասի,
Կլարվեն հազար մկան, մխոք ու սիրտ՝
Խնդությամբ այս թեժ, փառ ու անբասիր:

Իմ վերադարձին—տարիներ հետո
Նույն աքեը վառ վերից կարեւի,
Կժպտան վողորկ մայթերը բետոն,
Շենքերը խրոխտ կեննեն բարեւի:

Կձգվեն այստեղ անթիվ դիզանտներ
Ու դործարաններ աշխուժ ղնդոցով,
Յերդեսը կտա բյուր կիլովատներ,
Կղաւնա քաղաքն այս լույսերի ծով:

Կանցնեն տարիներ, յես հետ կղաւնամ,
Արեղակն անուշ վերից կարեւի,
Յեւ իմ դեմ նորից—պայծառ ու վառման—
Շենքերը խրոխտ կեննեն բարեւի:

1932 թ.

ԳԻՆԸ 73 407

652

11

26110

Гурген Маслов
КРАСНЫЕ ПЛАТКИ
ГИЗ ССР Армении, Ереван